Redacțiunea, Administrațiunea, și Tipografia:
Brașov, piața mare Nr. 30.
Scrisori nefrancate nu se primesc. — Manuscripte nu se retrimet.
INSERATE se primesc la Administrațiune în Brașov și la următórele Birourĭ de anuncĭurĭ: în Viena: *M. Dukes, Heinrich Schalek, Rudolf Mosse, A. Oppeliks* Nachfolger; *Anton Oppelik, J. Danneberg*, în Budapesta: *A. V. Goldberger, Eckstein Bernat*: în Bucuresci: *Agence Havas*, Succursale de Roumanie; în Hamburg: *Karolyi & Liebmann*.
Prețul inserțiunilor: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a 3-a o seria 10 cr. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LVIII.

„Gazeta" iese în fiă-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franci, pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele poștale din întru și din afară și la dd. colectorĭ.
Abonamentul pentru Brașov
administrațiunea, piața mare, Târgul Inului Nr. 30 etagiu I.: pe un an 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusul în casă: Pe un an 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Un esemplar 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atât abonamentele cât și inserțiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 176. Brașov, Luni-Marți, 8 (20) August. 1895.

Punctum saliens.

Brașov, 7 August v. 1895

Era de prevědut, că Ungurii vor iubila și vor cânta imnurĭ de triumf în urma votului conferenței interparlamentare din Bruxella, prin care s'a primit Budapesta ca viitor loc de întrunire a uniunei interparlamentare pentru anul 1896.

Nu se póte nega, că li-a fost bine venit acest vot, ca foile maghiare sě pótă striga acum, că Europa a judecat în procesul, ce decurge între Ungurĭ și Românĭ, și că sentința ei, pe care au provocat'o Românii a absolvat pe cei dintâi de acusațiunile îndreptate în contra lor. Nu ne mirăm nicĭ-de-cum, că pressa maghiară se silesce a esploata acum acel vot al conferenței din Bruxella in direcțiunea acésta. S'a folosit și se folosesce ea de alte mijlóce, mult mai detestabile, pentru a justifica înaintea lumei civilisate politica maghiară, destructóre și desnaționalisătóre. De ce sě nu se foloséscă dér de votul din cestiune al conferenței din Bruxella pentru a lăți credința în publicul cel mare neorientat, că acest vot ar implica o victoriă principiară a maghiarismului în fața Europei?

Adevěrul este, că întrebarea, unde sě se țină viitórea conferență interparlamentară, este numai o întrebare de formă și de oportunitate în ordinea scopului urmărit de uniunea interparlamentară, de-a se estinde cât mai mult terenul lucrărilor ei pacínice. Acésta a accentuat'o destul de clar președintele Descamps în declarația prealabilă, ce-a făcut'o înaintea votărei. „Alegerea sediului conferenței," adause el, „nu implică, nicĭ nu póte implica o recunóscere, orĭ vre'un amestec din partea nóstră, fiă din orĭ-ce punct de vedere, în cutare orĭ cutare cestiune națională, oiĭ internațională."

E spus, prin urmare, destul de clar și invederat, că prin stabilirea sediului pentru 1896 la Budapesta, conferența nu vré întru nimic sě prejudece marelui proces, ce decurge între Românĭ și Ungurĭ. Și décă în discusiunile din Bruxella s'a atins întru cât-va și acest proces, acésta este a se atribui, ce-i drept, numai oposițiunei, ce s'a făcut din partea română de astă-dată alegerei sediului.

Nu voim sě facem adĭ genesa celor petrecute dela conferența din Haaga până la conferența din anul acesta, ci ne mărginim a constata, că consecențele, ce le trag Ungurii din faptul, că au reușit a face sě se priméscă învitarea lor, nu sunț de loc întemeiate. După principiile enunciate de biroul conferenței, faptul, că acésta se va întruni la 1896 în Budapesta, nu implică nicĭ de cum declararea, că representanții parlamentelor europene nu dau nicĭ un credĕmênt motivelor produse de membrii românĭ în apěrarea causei nóstre.

Și décă organul guvernului, „P. Lloyd", crede, că Ungurii — conducênd pe membrii viitórei conferențe în ținuturĭ locuite de Românĭ și arătându-le, că starea culturală și economică a acestora totușĭ nu se póte aseměna cu a Zulucaferilor — vor isbuti a delătura orĭ-ce bănuială, că asupresc pe Românĭ: se înșelă amar.

Nu e vorba aicĭ, că în ce stare de cultură se află Românii și celelalte popóre nemaghiare; nicĭ de aceea nu-i vorbă, décă starea economică a țěranului român din Ardeal e mai înaintată, decât a țěranului din România, ci singura cestiune de controversă în procesul cel mare dintre Românĭ și Ungurĭ este și rěmâne, că óre posede adĭ Românul din Transilvania și Ungaria garanțiile de lipsă pentru desvoltarea sa culturală și națională, orĭ că politica de stat, astădĭ domnitóre, țintesce de-a dreptul la nimicirea acestei desvoltărĭ prin desnaționalisare?

Aicĭ este *punctum saliens* al cestiunei, care, după noi, ar fi fost de dorit sě se aibă mai mult în vedere de ai noștri și la congresul din Budapesta și la conferența din Bruxella.

Conferența interparlamentară pentru pace și arbitragiu.

(Raport special al „Gaz. Trans.")

Bruxelles, 16 August.

Aměsurat promisiunei mele, viu a-Vě raporta pe scurt, în deosebĭ despre aceea parte a conferenței, care atinge causa nóstră românéscă.

In 12 August, în comisiunea, ce a pregătit pentru conferență ordinea de di, s'a încins deja luptă între membri românĭ și maghiarĭ ai conferenței. Scițĭ, că resultatul discusiunilor a fost, că s'a primit, cu majoritate mare, învitarea Ungurilor ca conferența sě se întrunéscă în anul 1896 în Budapesta.

D-l Urechiă și Porumbaru au accentuat, că Românii din regat în împrejurările actuale când conaționalii lor din statul ungar umplu temnițele unguresci nu vor puté lua parte la conferența din 1896 în Budapesta.

In diua deschiderii, d-l V. A. *Urechiă*, care a fost ales între vicepresidenții conferenței, a ținut un remarcabil discurs, pe care-l publică mai multe foi de aicĭ. In acest discurs d-l Urechiă a accentuat, că România e legată de Belgia mai întâiu prin înrudirea dintre familia regală română și belgiană, apoi prin stima și simpatia, ce o au Românii pentru frumósele instituțiunĭ ale Belgiĕi. Constituțiunea Belgiei a servit de model pentru constituțiunea română. O probă de admirațiunea pentru Belgia a fost și alegerea contelui de Flandra prin plebiscit la 1866, înainte de alegerea actualului domnitor al României. D-l Urechiă a salutat în urmă Belgia, ca pe țéra libertăților și a ideilor nouě, Belgia, care a sciut a constitui din două popóre de deosebită rasă și limbă, un stat puternic prin simțul comun al patriei, un stat model, pe care un óre-care stat din Orientul Europei ar face bine sě-l studieze și imiteze. In fine uréză, în numele grupului parlamentar român, uréză reușită conferenței.

Mai ales partea din urmă a discursului d-lui Urechiă a fost viu aplaudată.

In dilele următóre 14 și 15 August membri românĭ șĭ-au dat multă silință de a informa pe colegii lor venițĭ din diferite țěrĭ, precum și pressa, despre starea desolată a Românilor din Ungaria și Transilvania. Ceea-ce a impresionat mult lumea strěină, a fost cu deosebire descrierea regimului sělbatec la care sunt supușĭ întemnițații noștri politicĭ din închisorile dela Seghedin și Vaț.

In 16 August s'a ținut a șésea ședință, care este memorabilă prin declarațiunea prealabilă, ce a făcut'o, în numele biroului, președintele *Descamps*, cu privire la motivele de carĭ se conduce conferența în alegerea sediilor ei anuale și de care s'a condus și în casul de față, hotărînd de a-se întruni în 1896 la Budapesta.

E evident, că acéstă declarațiă are scopul de a scóte la ivélă óre-cum posiția neutrală a conferenței în lupta dintre Românĭ și Ungurĭ. Declarațiunea, pe care conferența, cu tóte voturile contra 5 voturĭ maghiare, au primit'o este următórea:

Declarațiunea prealabilă a biroului.

„In sînul adunării delegaților, mai mulțĭ dintre colegii noștri au esprimat temerea, ca nu cum-va alegerea de sediu a Conferenței la Budapesta, sě fiă interpretată în óre-care circumstanțe într'un sens, care îi va obliga orĭ de-a face reserve, orĭ de-a se abține sě participe la deliberațiunea nóstră. Adevěrul este — și îl declarăm intr'un mod leal și general, — că alegerea sediului conferenței nóstre nu implică nicĭ nu póte implica o recunóscere, orĭ vr'un amestec din partea nóstră din orĭ-ce punct de vedere în cutare, orĭ cutare cestiune națională, orĭ internațională, specialmente desbătută de-o parte din colegii noștri, amestec strein scopului urmărit de conferență și care tocmai prin acésta ar fi periculos în consecențele sale.

„Singurul motiv, care călěuzesce Conferența în adoptarea de sedii diverse pentru sesiunile ei periodice, este dorința de a spori numěrul aderenților sěi, de-a face mai bine și mai ușor pretutindenea paci-

---

FOILETONUL „GAZ. TRANS."

Plóia.

De Richard *O'Monroy*.

— Așa-déră astădĭ nu va plona, dise Grangeneuve, studiând, de pe terasa casinei oficerilor, orisontul, pe care se vedea un nor gros de praf.

— Acésta póte e rěu pentru agricultură, dér fórte plăcut pentru partidele clubului, rěspunse egoistul Chamarande, și — pe legea mea, — de când sunt în pensiune nu mě mai rog, ca altă dată: „Dómne dă plóiă mare pentru desvoltarea pămêntului și pentru liniștea soldaților!"

— Ascultațĭ, acésta îmĭ aduce aminte de o aventură de garnisónă, dise colonelul Dartois. Voițĭ sě o ascultațĭ, până când vețĭ fuma câte-o țigară?

Toțĭ îșĭ apropiară scaunele de masa rotundă, pe care se servea cafeua și colonelul începu:

— Trebue sě vě spun, domnilor, că în timpul acela nu eram colonelul în uniforma acésta de colórea sărei și a piperului, după cum sunt astădĭ. Atuncĭ eram căpitan cu o taliă sveltă și cu mustața blondă.

— Sě dicem roșiă, reflectă generalul Ribos de Remport.

— Décă voescĭ, d-le general!

— Comandam așa-déră o bateriă în Chalons-sur-Marne și aveam onórea, ca de Sâmbătă până Lunĭ sě fiu amicul preferat al domnișórei Blanche de Nesles, care atuncĭ avea două-decĭ și patru de anĭ și făcea mare sensațiune orĭ de câte-orĭ apărea în splendidul ei echipagiu în pădurea Boulogne. De regulă plecam Sâmbătă după prând la trei óre cu trenul de Chalons și sosiam la șése óre la gara de Ost din Paris. Mâncam într'un birt și apoi făceam visită amicei mele. Dumineca mergeam cu ea la cursele de cai și séra primeam în casina dela ordonanța mea Chambenoit o depeșă, în care 'mĭ împărtășea porunca de di pentru Lunĭ. Tot-déuna erau două lucrurĭ posibile. Séu Lunĭ era manevră și eu plecam cu trenul de 12 și 25 minute nóptea, care sosesce la 4 óre diminéța în Chalons, séu nu era manevră, și atuncĭ puteam sě stau și nóptea a doua în Paris și apoi ca un burghez liniștit sě plec cu trenul de 9 óre.

Când mě gândesc astădĭ la acésta, mi-se pare lucru aprópe de neînțeles, cu ce tremurătură de nerăbdare, cu ce témă ridiculă așteptam eu mica depeșă, care mě chiăma séu pe drumul plăcerei, séu pe drumul datoriei.

Aceste două dile în întréga sěptěmână de lucru erau unicul meu gând; pentru ele puteam sě trăesc șése dile în Chalons, în acest oraș înfricoșat de provincie, în care nu se afla nicĭ cel mai modest teatru séu caffé-chantant, unde sě poțĭ petrece séra. Décă voiai sě te distragĭ puțin, trebuia sě plecĭ la Reims. Acolo era Blanche de Nesles, pe care o vedeam în fantasia mea, când acoperit de praf și de sudóre, cu gâtul uscat și răgușit de strigătele de comandă, îmĭ formam bateria în sgomotul rótelor dela tunurĭ.

Numěram ca școlarii; îmĭ diceam: „Incă patru dile!" apoi: „Incă trei dile, două, una și voiu merge sě salut pe amica mea!" Și când venea Dumineca, nu m'așĭ fi schimbat nicĭ cu un rege.

Colonelul meu însě nu era de loc amic al acestor escursiunĭ de Dumineca la Paris. Trebuia, ca din când în când sě mě folosesc de câte-o mică stratagemă, cu atât mai mult, cu cât era věr bun cu mine, și de aceea credea, că trebue sě tracteze cu mine cu cea mai mare severitate. Acésta póte vi-se pare curios, dér în viéța militară se întêmplă de multe-orĭ așa ceva.

De multe-orĭ colonelul nostru, pentru ca sě ne împedece a pleca, organisa Sâmbăta séra câte-un punciŭ solemn, câte-o recepțiune a corpului oficeresc, séu câte-o inspecțiune a materialului pe care de regulă o făcea Dumineca diminéța. In casul acesta puteam pleca numai diminéța și vě puteți închipui, cu ce mare nerăbdare așteptam în Paris depeșa ordonanței mele.

In Dumineca din cestiune, colonelul simțise necesitate, ca diminéța la șépte óre sě inspecționeze țolele cailor. Curiósă

ficele ei lucrărî şi de-a permite membrilor diferitelor parlamente, sĕ esercite în privinţa colegilor lor în ordinea scopului urmărit de conferenţă legile celei mai strînse şi reciproce fraternităţî“.

Acum las sĕ urmeze discursul prin care d-l *Urechiă* a precisat, în şedinţa publică, punctul de vedere al membrilor românî. Étă acest discurs:

Discursul d-lui Urechiă.

Domnilor! Se cade mai înainte de tóte, ca în numele grupului parlamentar român sĕ presint biroului nostru sincerele şi respectuósele mulţumirî pentru esplicaţiunea atât de conciliantă, precum şi categorică, ce au făcut, şi care s'a aprobat de Conferenţă. Dér domnilor! conferenţa interparlamentară nicî odată nu a manifestat o vedere politică în alegerea oraşelor, unde sĕ se adune! Recunóscem bucuros acésta, precum de asemenea recunóscem, că conferenţa nu a avut pentru anul 1896 alt oraş, decât al Ungariei. Evident, că décă nu veţî primi oferta curtenitóre şi, precum v'a arĕtat d-l Jokai, fórte ademenitóre, uniunea interparlamentară ar fi fost în pericol, de a nu se puté întruni, ceea ce în adevĕr ar fi fost o pagubă pentru frumósa nóstră uniune! I s'a mai întêmplat acésta.

Am fi fericiţî sĕ ne putem asocia la espresiunea de gratitudine a d-vóstre către d-nii Ungurî. Ne-ar fi fost lucru plăcut, sĕ facem acésta adî, mai cu sémă, după bunele cuvinte, ce erî séra d-l conte Apponyi pentru primadată, pe cât sciu eu, le-a adresat Românieî.

Dér domnilor! Cu părere de rĕu, noi nu vom puté ajunge la acea acalmiă, ce cuvintele bune şi curtenitóre ale contelui Apponyi ar fi putut sĕ Vĕ îndemne sĕ aşteptaţî dela grupul român! Noi avem mandat imperativ dela acei 145 din grupul român, şi acest mandat este sĕ Vĕ aducem declararea respectuósă, că nu putem participa la Conferenţa interparlamentară, din momentul, ce acésta se va ţiné la Budapesta.

In starea actuală a lucrurilor, când *temniţele ungurescî* gem de victime române — şi fără a intra în detaliurî, dorind sĕ dau Conferenţeî ocasiunea de a închide sesiunea sa tot în acelaşî spirit pacific, cu care a lucrat până astădî, — in starea actuală a lucrurilor noi nu putem merge la Budapesta. Ne este într'adevĕr imposibil sĕ rĕmânem indiferenţî la plângerile fraţilor noştri de acelaşî sânge. Cine póte sĕ ne ia în nume de rĕu acest sentiment de solidaritate fraternă?

Nu ne amestecăm în trebile statului maghiar, când unim voturile nóstre la ale orî-căruî suflet generos, ce vrea schimbarea stăriî lucrurilor indicate.

Am aplauda din tótă inima la schimbarea unui asemenea regim, pe care o speră şi contele Apponyi, numai décă acéstă schimbare va aduce cu sine şi pe aceea a situaţiunei, în care de present se află cetăţenii de naţionalitate română şi slavă.

Sĕ sperăm, că dina triumfului nu va întârdia, şi că atuncî toţî cetăţenii ungurî se vor folosi de egalitatea de drepturî, şi astfel pacea va fi făcută. Atuncî Românii din România ar fi şi ei recunoscĕtorî noului regim unguresc, care va fi pus capĕt unei triste periόde de lupte sterile. Şi atuncî, noi, grupul parlamentar român, vom veni cu inima voiósă, sĕ stringem mâna colegilor noştri maghiarî şi sĕ le aducem asigurarea sincerei nóstre alianţe.

Dér până atuncî, d-lor, grupul românesc, cu părere de rĕu nu va puté sĕ vĕ urmeze la a VII-a conferenţă interparlamentară în Budapesta. Noi am fost, domnilor, membrii sincerî alipiţî uniunei interparlamentare, încă în dina, când la Roma am intrat în uniunea interparlamentară. Am dat o impulsiune puternică guvernului nostru în sensul ideilor propagate de uniunea interparlamentară. Cu atât mai mult ne este mare părere de rĕu, că nu vom puté coopera cu D-vóstre în anul 1896.

Atitudinea conciliantă a mai multora din colegii noştri actualî ungurî la Conferenţă, ne lasă încă speranţe, că de aci până în anul viitor, graţiă lor, calea dela Bucurescî până la Budapesta se va aplana. Cine scie, sĕrbările mileniului ar puté deveni o nouă dată memorabilă: aceea a fraternisării Românilor cu Ungurii spre marea bucuriă, precum gândesc, a uniunei interparlamentare.

La lucru decî d-lor colegi! décă acest ideal vĕ suride! Deschideţî închisorile politice, şi noi vĕ deschidem braţele! Faceţî sĕ domnéscă justiţia şi legalitatea, şi Ungaria va fi mai mare şi mai puternică, decât, décă va persista a nemulţumi pe naţionalităţî.

Şi acum, ca sĕ termin, strig: trăéscă conferenţa interparlamentară; orî în care ţéră îşî va alege sediul, din moment ce ea lucréză conform declaraţiunei d-vóstre, d le preşedinte, din moment ce ea are în vedere pacea lumei şi fraternisarea popórelor!

In fine observ, că d'aristica română a fost representată la conferenţă prin d-nii Dr. *Stefan C. Pop*, G. *Dragomirescu*, Ión *Roman* şi Russu *Şirianu*.

Ne-am despărţit de aicî şi ne-am împrăsciat cu convingerea, că isbénda finală tot a nóstră va fi.

Raportor.

*

Aşa-déră Ungurii ar fi învins la Bruxella!

Foile lor, ameţite de „succesul strălucit“ ce l'a avut Apponyi cu garda „pretorianilor“ şoviniştî din Budapesta, scriu colóne întregî, carî glorifică isbénda maghiară şi în acelaşî timp arată „fiascul“, ce l'ar fi suferit *Urechiă* cu ai sĕi.

Étă, de pildă, ce i-se telegrafiază lui „*Budapesti Hirlap*“:

„Congresul s'a sfîrşit cu învingerea totală a Valahilor. Deja la banchetul de ierî preşedintele n'a lăsat pe *Urechiă* sĕ toasteze. Românii din Ungaria, carî petrec aicî, au fost învitaţî la banchet sub titlul de diariştî, şi ei au făcut tot posibilul, ca sĕ câştige pentru causa lor pe representanţii din strĕinătate. Sforţările lor însĕ au fost zadarnice.

„In şedinţa de încheiere de adî (16 August) a venit la ordinea dilei alegerea locului pentru conferenţa viitóre. Preşedintele *Descamps*, înainte de ce *Jókai* ar fi făcut propunerea de învitare la Budapesta, a cetit o declaraţiă în sensul căreia Congresul enunţă, că la alegerea locului şedinţelor, este condus numai de *ideia păcii* şi *în afacerile interne nu se amestecă*.

„După acésta a luat cuvêntul Jókai, învitând conferenţa pentru 1896 la Budapesta.

„După Jókai a vorbit *Urechiă* în numele Românilor delarând, că décă împrejurările nu se vor schimba până atuncî, Românii nu vor merge la Bruxella. Urechiă a voit sĕ rĕspundă lui Apponyi, însĕ senatorul frances *Labiche* a propus încheierea discuţiei. Acésta s'a primit şi a urmat votarea. *Toţî cei presenţî*, afară de Românî, *au votat pentru Budapesta*. Delegatul Porumbaru s'a abţinut în mod surprindĕtor dela vot.

„După publicarea resultatului, Congresul s'a închis între strigărî de: „*Trăéscă Budapesta*“.

Apĕrătorii Ungurilor.

Am dis de-atâtea orî, că Nemţii sunt adî cei mai zeloşî sprijinitorî ai Ungurilor în politica acestora duşmănósă de mórte a tot ce nu este unguresc în statul pe care, din fatalitate îl conduc ei. N'a putut trece nicî congresul naţionalităţilor, ca foile din Germania sĕ nu înjure pe naţionalităţî şi sĕ nu apere pe Ungurî. Pentru-ca sĕ dovedim aserţiunea nóstră, reproducem adî câte-va vocî germane asupra Congresului naţionalităţilor şi asupra raporturilor dintre Maghiarî de-oparte, şi Românî, Sêrbî şi Slovacî de altă parte.

Fóia germană „*Frankfurter Zeitung*“ scrie următorul articol:

„Aşa numitul congres al naţionalităţilor s'a sfîrşit; foile maghiare din Budapesta şi-au dat deja verdictul asupra lui. După tóte acestea, fără de a puté fi învinuiţî, că ne-am grăbit, ne putem pronunţa şi noi.

„Cavalerii nobilî ai diferitelor ţĕrî, carî sunt peste tot locul de faţă, acolo unde asupriţii au lipsă de ajutor contra oprimatorilor sĕi preaputernicî, sunt siliţî a-şî băga sabia de Don Quixotte în técă.

„Cel ce vré sĕ judece omenesce, şi nu are de scop singur numai tărăboiul, trebue sĕ recunóscă, că pretensiunile formulate în „Hotelul Naţional“ din Budapesta, nu merită simpatia *strĕinătăţii*. Congres naţional nu se póte numi, nu numai din motivul, că au lipsit dintr'ênsul Germanii şi Rutenî, ci din causa, că au lipsit Românii, Sêrbii şi Slovacii liberalî (!)

Apoi representanţii celeî lalte parţî nu au avut mandat.

„Decursul congresului a fost o viă dovadă a stărilor unei ţĕrî, care renunţă la o singură limbă de comunicaţiă. Domnii vorbitorî au fost siliţî a face în câte-şî trei limbile propunerile şi primirea deciziunilor, ca sĕ nu fiă siliţî a-se folosi de limba germană séu de cea maghiară antipatică. Ar fi lucru minunat, când s'ar primi ca limbî egal îndreptăţite, atât în parlament cât şi în administraţiune şi legislaţiune, cele nouĕ limbî diferite ale naţionalităţilor.

„Programul insuşî arată, cât de îndreptăţită este pretensiunea egalei îndreptăţirei a fiă-căreî limbî. Domnii pretind ca cercurile sĕ fiă arondate după naţionalităţî. După-ce însĕ în Ungaria nu este nicî un singur district de o singură limbă, propusul lor ar nasce tot astfel de plângerî la timpul sĕu, că adecă domnesce o singură limbă a maiorităţii (în district) şi celelalte ale minorităţii sunt eschise.

„Aşa déră plângerea de căpetenia a celor adunaţî în congres este, că în statul maghiar, hegemonia nu este a Românilor, Slovacilor şi Sêrbilor. Strĕinătatea neinteresată abia va da ascultare astor fel de pretensiunî deşerte. In Ungaria există alte stărî mai vrednice de luat în considerare, decât împedecarea desvoltării liberale a statului din causa unor aspiraţiunî naţionaliste nerealisabile. Strĕinătatea va întreba, că ce isvor cultural are rasa maghiară, care se luptă pentru supremaţiă, şi aci rĕspunsul este uşor.

„Acest fragment al naţionalităţilor representate la congres, este elementul tot déuna întrebuinţat de cercurile cunoscute, carî voesc se impedece consolidarea statului maghiar liberal. La spatele representanţilor naţionalităţilor au fost însĕ şi acum ascunşî conţii Zichy şi Eszterhazy, Lueger şi Lichtenstein. De aicî încă se vede, că óre are strĕinătatea motiv de a-se insufleţi pentru-ca respectabilii domnî representanţî sĕ desmembreze Ungaria?

„Aşa-déră direcţiunea, care se opune consolidării statului maghiar în înţelesul strict al cuvêntului, nu este liberală, ci reacţionară. Despre acest lucru nimenî pe lume sĕ nu se mai îndoéscă, şi a fost bine că s'a conces respectivilor domnî acea bucuriă, ca în timp de două-decî şi patru de óre sĕ se crédă bărbaţî de stat asupra cărora se îndreptă atenţiunea Europei.

„*National Zeitung*“ din Berlin dice într'un articol, că *mişcarea irredentă română* stă în esenţială legătură cu *propoganda panslavistă* (Minciunî patentate — Culeg).

„*Hamburger Nachrichten*“ presentă congresul naţionalităţilor, ca o declarare de rĕsboiu contra statului maghiar. Spune apoi fóia germană, că elementele moderate ale Românilor, Slovacilor şi Sêrbilor au lipsit

---

idee! La opt şi jumĕtate totul era terminat, şi eu alergam spre gară, unde mĕ aştepta ordonanţa cu hainele civile. De câte-va orî mĕ îmbrăcasem în dosul bufetului, dér de când casieriţa, o Englezóică, mĕ surprinse în momentul, când îmî schimbam pantalonii, birtaşul gărei preferise sĕ-mî dea pentru acest scop o cameră.

Pe când aşa-déră intraî în gară, ca căpitan de artileriă şi în curênd eşiî érăşî pe peron îmbrăcat în haine civile de colóre cafeniă, — o colóre neutrală, care nu bate la ochî şi care seménă bine cu colórea vagonului, — mĕ pomeniî de-odată faţă în faţă cu colonelul meu, care conversa cu o vêndĕtóre de diare. Nu voesc sĕ calumniez, dér colonelul meu prea de multe-orî conversa cu vêndĕtórea de diare.

Când mĕ zări, încĕpu sĕ rîdă cu hohot — oh, ce rîs! — El dise apoi:

— Ah, d-le căpitan, d-ta plecî érăşî la Paris?

— Nu, d-le colonel, décă aşî pleca la Paris, atuncî mi-aşî fi cerut permisiune dela d-l colonel. Voesc sĕ dejunez în Reims.

...Dumnedeule, aceea ce spuneam, nu era neadevĕr. In faptă voiam sĕ dejunez la Reims şi de acolo sĕ plec la Paris.

— Ei bine, amice, poftă bună şi petrecere bună!

— Mulţămesc, d-le colonel!

Erau cam cincî óre, când ajunseî la Paris. Alergaî în braţele Blanchei, scumpa fată, care venise la gară, ca sĕ mĕ vadă mai curênd. Ii povestiî tóte obstacolele, ce-am avut a-le delătura. Ce de încercărî, Dumnedeule!

— In séra acésta însĕ vei rĕmâné aicî, dragă?

— Aşa sper.

Plecarăm pentru câte-va momente acasă. Aveam a-i spune atâtea despre cele şése dile. După aceea ne duserăm în restaurant şi de aicî la casină. Nicî o depeşă.

— Nicî o scire bună! esclamă Blanche.

Hm! Hm! Mai bine aşî fi primit o telegramă, care mî-ar fi împărtăşit: „Nicî o manevră!“. Dér ordinoiosul Chambenoit de sigur, că ar fi telegrafiat, décă ar fi fost ceva. Ne duserăm în teatrul de varietăţî, şi când eşirăm, intraiu în casină, avênd o presimţire fatală.

— D-le căpitan, îmî dise portarul, aicî e o telegramă, pe care a uitat sĕ vi-o dea.

— In fine!

Smulseî telegrama din mână: conţinea cuvintele: „Diminéţă la 6 óre pe caî“.

Mii de dracî! Era un cés după miedul nopţii. Nicî un tren, cu care sĕ pot ajunge la timp în Chalons. Indată recunoscuî situaţia mea înfricoşată: minciuna, ce am spus'o colonelului, arestul inevitabil.

— Este un birou telegrafic, care sĕ fiă deschis tótă nóptea? întrebaiu pe portar.

— Da, d-le căpitan, acela al bursei.

Spune Blanchei sĕ mérgă cu trăsura acasă, ér eu alergai la bursă. Do-acolo trimit locotenentului-colonel, care'mî era amic, o depeşă, ce mĕ costă nouĕ francî şi în care mĕ silesc sĕ-i declar, ce mi-s'a întêmplat, într'o limbă, pe care o face neînţelésă nu numai scurţimea ei telegrafică dér şi iritarea mea: „Spus colonelului, merg Reims, nu Paris, dér Paris după Reims“ etc.

Părăsiî biroul. Isbucnise o plóiă torenţială, ploua de vĕrsa, şi nicî o trăsură! Aşa e când n'aî noroc! Mĕ duc la Blanche ud până la piele şi trist, ca o balenă.

Ea se încercă înzadar sĕ mĕ mângâie: profosul îmî sta înaintea ochilor. In fine la 9 óre mĕ urc în tren fórte indispus şi deprimat şi la amédî sunt în Chalons.

— Ei, întrebaî eu, a fost adjutantul ou ghiozdanul aicî? Când adecă adjutantul vine cu ghiozdanul, atuncî totdéuna aduce poruncî.

— Da, d-le căpitan, a fost la cincî şi jumĕtate cu porunca de di, că din causa plóieî torenţiale nu se va ţiné manevră.

Scăpat! Eram scăpat prin acéstă plóie, pe care cu o di înainte o blăstĕmasem. Séra mĕ întâlniî cu locotenentul-colonel în casină.

— *A propos*, scumpul meu amic, îmî dise el, ce depeşă încurcată mi-ai trimis. Sĕ mĕ ia dracu, décă am înţeles un singur cuvênt din ea.

Ucu.

dela congres, ba au şi protestat contra lui. Acésta póte servi de îndemn guvernului unguresc, ca sĕ introducă administraţia de stat şi se esecute legea naţionalităţilor, căci prin acésta vor fi isolaţi „agitatoriĭ," şi naţionalităţile vor fi mulţămite.

Diarele italiene „*Perseveranza*" (Milan), „*Opinione*" (Roma), „*Gazeta di Torino*", apoi fóia francesă „*Epoque*" din Paris publică articolĭ asupra congresul naţionalităţilor, articolĭ scrişĭ de faimosul Leopold *Ováry*. Autorul articolelor minţesce, că Congresiştii ar fi declarat rĕsboiu statului, pe care vor sĕ-l despóie de caracterul sĕu maghiar, şi întrébă, că ce s'ar alege din Europa-orientală, décă în loc de Ungaria milenară s'ar înfiinţa o „amestecătură caotică, ca cea contemplată de congres".

*

„*Politik*" dice următórele: In epilogul, pe care il dedică „*Pester Lloyd*" congresului naţionalităţilor, numitul diar se folosesce de cele mai mârşave espresiunĭ, numind arangiarea congresului o întreprindere privată neînsĕmnată a unei bande nemernice. Guvernul ungar nu încétă de-a arangia, după datina sa, „manifestaţiunĭ patriotice, contra hotărîrilor dela Budapesta, carĭ conţin înaltă trădare, însĕ resultatul de până acum nu prea acopere spesele. Chiar şi „învingerea morală", raportată de Maghiarĭ la congresul de pace internaţional din Bruxella, pare a nu satisface pe „*Pest-Ll.*", şi astfel el cu negenarea lui îndătinată strigă după poliţiă, omnipotenţa statului şi după profesul criminal.

SCIRILE DILEI.

7 (19) August.

Din causă, că legea pentru repausul de Duminecă (art. de lege 13 din 1891) prescrie repausul şi pentru dina St. Ştefan, ce cade mâne în 20 August călindarul gregorian, **numĕrul proxim al fóiei nóstre va apărĕ numai Miercurĭ séra.**

—o—

Dr. Mihail Polit, conducĕtorul Sêrbilor, dă în diarul jidan „Pester Lloyd" o declaraţiă, în care spune, că este neadevĕrat, că el la banchetul, ce a urmat după ţinerea congresului naţionalităţilor, s'ar fi esprimat, că „cele trei naţionalităţĭ aliate posed un cerc deosebit şi o putere deosebită de atracţiune." Tot-odată Polit declară, că este neadevĕrat, că el ar fi vorbit despre „o minoritate barbară a Maghiarilor."

—o—

Diar italian oprit. Ministrul de interne a detras prin ministrul de comerciu debitul postal pe teritorul corónei sf. Stefan diarului italian „*Il Valore Italiano*" din Roma, pe motiv, că ar urma tendinţe duşmănóse faţă cu Ungaria.

—o—

Dr. D. Brândză, profesor la universitatea din Bucuresci şi membru al Academiei române, a murit alaltăerĭ la Slănicul din Moldova, unde se instalase de câte-va sĕptĕmânĭ.

—o—

Navigaţiunea română. La 1 August s'a făcut în Galaţĭ inaugurarea serviciului de navigaţiune română pe Dunăre prin punerea în circulaţiune a vaporului „*Orientul*", destinat a face serviciul local între Brăila şi Galaţĭ. Inaugurarea s'a făcut cu mare solemnitate printr'o călĕtorie festivală dela Galaţĭ la Brăila şi vice-versa, la care au luat parte pe lângă autorităţile locale şi un mare numĕr de cetăţenĭ. Serbarea a fost presidată de d-l Grigorie *Manu*, valorosul director general al regiei tutunurilor, care călăuzit de cel mai pur patriotism, a reuşit printr'o stăruinţă neobosită sĕ întemeeze marina comercială română, — scrie „Curier. Fin."

—o—

Suveranii românĭ la Ragaz. Asupra sosirei Suveranilor românĭ la Ragaz „*Neue Freie Presse*" publică următórele amĕnunte: Regele Carol şi Regina Elisabeta au sosit astă-séră la Ragaz şi s'au instalat la vila „Ermitage". Princesa de Hohenzollern, bĕtrâna mamă a Regelui, sosise de erĭ şi a descins la „Quellenhof", care e alăturĭ de vila „Ermitage". Părechia regală, pentru a evita manifestaţiunĭ, n'a venit cu trenul până la Ragaz, ci numai până la Sargans, şi de acolo cu trăsura a făcut drumul până la Ragaz. Publicul aflând de sosirea Maiestăţilor Lor şi credênd, că vor veni prin gară, se adunase în mare numĕr în faţa staţiunei, pe când numai puţinĭ iniţiaţĭ se aflau la vila „Ermitage". Părechea regală a fost primită de directorul vilei, d-l Kleinberger. Un tinĕr, probabil un Român, a predat Reginei un buchet, adresându-i câte-va cuvinte, la care Maiestatea Sa a rĕspuns fórte amical. Vila „Ermitage", înconjurată de tóte părţile cu florĭ, are câte trei camere, nu prea marĭ, pentru Regele şi Regina; aceste camere au fost mobilate cu un gust ales dér fórte simplu, potrivit cu recomandaţiunea Regelui. Regina va lua băĭ în *Neubad* şi se va supune unui tratament de gimnastică medicală în institutul medico-technic. Regele va face băĭ în basinul termal.

—o—

Presemne de rĕsboiu în America. In oraşul Pittsburg din America au ţinut representanţiĭ societăţilor irice, din Pennsylvania, 5000 la numĕr, o adunare sub presedinţia primarului şi au hotărît sĕ folosĕscă putere în interesul promovărei causei Irlandei, apoi sĕ formeze un corp revoluţionar secret şi sĕ provóce pe Irlandezĭ ca, în faţa semnelor de rĕsboiu, ce se arată în Europa, aceştia sĕ se armeze, pentru de-a pute purta rĕsboiu contra Englezilor, duşmanii lor de mórte.

—o—

Aniversărĭ în Germania. Două regimente de dragonĭ ai gardei au serbat în 16 c. aniversarea bătăliei dela Mars-la-Tour. In Mars-la-Tour au asistat peste 10,000 de persóne la ceremonia comemorativă a bătăliei dela 16 August 1870. Subprefectul şi preotul au rostit discursurĭ patriotice. Liturgia s'a cântat afară pe câmp. Mai mulţĭ veteranĭ germanĭ au asistat la ceremoniă.

—o—

Unde este aurul? Din Budapesta se scrie: In comuna *Tahi* din comit. Pestei veniseră nisce ursarĭ cu două căruţe, patru urşĭ şi o maimuţă. După-ce jucară în sat, spre séră plecară sĕ mérgă mai departe, în hotar însĕ începură sĕ fure cucuruz şi sĕ dea la urşĭ, ér caii fură sloboditĭ la păşiune prin livedĭ. Un păzitor îi vĕdu, dér fiind singur, aşteptă până sĕ se facă diuă, când împreună cu un soţ al sĕu se duse sĕ-i prindă. Lucrul ajunse la păruelĭ, păzitorii fură bătuţĭ greu. Audind despre acésta, sătenii eşiră cu toţii şi ar fi măcelărit pe ursarĭ, décă nu păşiau la mijloc gendarmii. Făcêndu-se cercetare, se găsi la ursarĭ bogăţiă de peste 5000 fl. în aur, argint şi hârtiă. Era interesantă cercetarea făcută asupra unei tinere sêrbóice (erau Sêrbĭ), care se svîrcolia ca o hienă şi nu voia sĕ se lase a fi cercetată. Suma colosală de argint (1/2 de majă metrică) era legată în săculeţe şi aşedată în fundul unei căruţe. Tinĕra Sêrbóică avea 50 de napoleonĭ la brĕu. Ursarii spun, că au căpătat acéstă avere dela un conte sêrbesc. S'au mai găsit la ei materii de haine şi năfrămĭ scumpe etc. Nu se póte crede, ca ei sĕ-şi fi adunat din jocul cu urşii atâta bogăţiă. Acum sunt la o judecătoriă păna se vor lămuri lucrurile. Mare năcas îi fac însĕ judecătorului urşii, de carĭ acum trebue sĕ îngrijĕscă el, ca sĕ nu piéră.

—o—

Musica orăşenéscă va concerta mâne séră la otel „Nr. I."

—o—

Avis. In 16 Septemvre c. se vor cumpĕra, din partea intendanţeĭ corpului 12 de armată din Sibiiu, următorii articolĭ: pentru manutanţa din Sibiiu: 7600 măjĭ metrice de sécară şi 17.600 măjĭ met. de ovĕs; pentru manutanţa din Alba-Julia: 4000 măjĭ met. de sêcară şi 1300 de ovĕs; pentru manutanţa din Clujiu: 7.700 m. m. de sécară şi 4600 de ovĕs; şi în fine pentru manutanţa filială din Braşov: 5200 m. m. de sécară. Condiţiunile mai detailate sĕ pot afla în numitele staţiunĭ la respectivele manutanţe.

Dela Turda.

Dela Cheia-Turdii, 17 Aug.

Revoluţiă la Turda! — Frasa s'ar păré exagerată, dér cu tóte acestea ea încape minunat în creerii scăleciaţi ai şoviniştilor.

Însĕ pentru-ca sĕ fiu înţeles, mĕ voiu sili a da esplicare acestei faime sensaţionale.

In 10 l. c. tinerimea română din Turda şi jur a arangiat o petrecere*), despre care şi „*Gazeta*" nóstră a luat notiţă la timpul sĕu. Ca epilog al petrecerei a fost proiectată o escursiune la Cheia-Turdii.

Duminecă în 11 August o societate, constătătóre cam din 10—12 persóne, a şi plecat din Turda prin comuna Sînd spre „Cheiă".

Trecênd prin Sînd, popor român, fiind chiar Duminecă, se afla adunat în mijlocul comunei, şi audênd, că escursioniştii sunt Românĭ, s'au hotărît mic cu mare, ca sĕ-i însoţéscă.

Dis şi făcut. In frunte cu musica lor au însoţit pe escursioniştĭ. Era un convoiu admirabil de popor, bĕtrânĭ, tinerĭ, femei şi copii, toţĭ în haine de sĕrbătóre, intonând cântece naţionale.

Cu deosebire a fost inălţător momentul, când la întrarea în „Cheiă", un buchet de inteligenţă era încunjurat de un cerc frumos de ţĕranĭ, carĭ cântau doine poporale frumóse.

După-ce inteliginţa a cercetat posiţiile mai frumóse din „Cheiă", s'au reîntors pe ritul dela „gura Cheii", unde de-o parte juca poporul jocurile lor româneşcĭ, ér de altă parte petrecea inteligenţa. Notez, că am zărit pe de laturĭ şi vre-o câţi-va industriaşĭ ungurĭ din Turda.

Petrecerea în „Cheiă" a durat până cătră 8 óre séra, în cea mai frumósă linişte şi armoniă, când cu toţii, obosiţĭ de escursiune şi cu impresiunĭ plăcute în inimă, au părăsit aceste locurĭ romantice. Cu acestea am cugetat, că petrecerea s'a finit.

Cât de mare ne-a fost însĕ mirarea, când după câte-va dile, o morăriţă dela morile din „Cheiă" a fost citată la solgăbirĕul din Turda, unde între ameninţărĭ au silit'o sĕ mărturisĕscă tot ce s'a petrecut în „Cheiă".

'I s'au pus mai multe întrebărĭ, între altele: Cine a fost Duminecă în 11 l. c. în „Cheiă"? Fost'au înarmaţĭ? Ce au hotărît şi ce au făcut?

Femeia inspăimântată a rĕspuns, că au fost mulţĭ, dér nu cunósce decât căteva familii din Turda şi din Sînd, pe carĭ le-a amintit cu numele. Mai departe, că şi-au petrecut şi au cântat. Mai mult nu scie.

Luându-se acestea la protocol, au dimis'o cu ameninţarea, că la nime sĕ nu spună nimic, — că de spune, „*bagă la ţyine la ţyemniţă 3 ai*".

Ei, dér cu asta nu se îndestulesc. In 15 l. c. solgăbirĕul Gál şi cu un alt pĕcătos slujbaş cu numele Almási, însoţiţĭ de câţi-va „sbirĭ cu pene", alérgă la Sînd şi în comunele vecine ca, vedi Dómne, sĕ *descopere şi sĕ prindă pe capii pretinsei revoluţii*. — Ce sĕ le facĭ; cap de Ungurĭ şi pace!

In Sînd ţin sfat, de-acolo merg în „Cheiă" la faţa locului, caută după morarĭ; pe unul l'au şi aflat în comuna Mischiu, l'au escortat acasă, l'au întrebat în feliu şi formă; ne primind însĕ rĕspuns după placul lor, *l'au citat pe 16 l. c. la Turda.*

Ce i-se va întâmpla bietului morar în Turda, ne putem închipui, după ce ne este cunoscută brutalitatea „mărilor lor", când nu li-se face pe plac.

Astfel se petrec lucrurile pe la noi. Fruntaşii românĭ din Sînd aşteptă şi ei sĕ fiă ţiriţĭ înaintea paşalelor din Turda. Peste tot poporul e fórte agitat. Nu se vorbesce decât despre acest eveniment. Cei bĕtrânĭ dic: că „*nu ajuns chiar ca în rĕutăţĭ, de fără pas nu poţĭ sĕ mai eşĭ nicĭ din sat*".

Opera căruĭ cap scrîntit póte fi acésta, nu putem sci. Se póte, că industriaşi ungurĭ — fiind cu musca pe căciulă — vĕdênd însufleţirea poporului au cugetat, că a sosit diua sĕ-şĭ priméscă împrumutul dat Turdenilor în anii trecuţĭ — şi încă cu dobêndă. Ca nu cumva însĕ sĕ-i surprindă, — au alergat spre a ridica pe capul bieţilor Românĭ paciniciĭ glota gendarmilor.

Óre cine agitéză?

Că ce desvoltare vor lua lucrurile, nu voiu întârdia a aduce la cunoscinţa on. public cetitor.

X.

*) Despre acéstă petrecere am primit un raport mai lung, pe care-l vom publica în numĕrul viitor. — Red.

NECROLOG. Rafila Oniţiu născ. Moga înfrântă de nespusă durere, aduce în numele propriu şi al rudeniilor la cunoscinţa tuturor amicilor şi cunoscuţilor, că scumpul şi neuitatul ei soţ, resp. tată, frate, cumnat şi nepot **Ioan Oniţiu** comerciant, după un morb îndelungat, împărtăşit fiind cu sfintele Taine, şi-a dat în 16 August st. n. la 11 1/2 óre séra în etate de 30 anĭ nobilul sĕu suflet în mânile creatorului. Rĕmăşiţele pămêntescĭ ale scumpului defunct se vor aşeda spre eternă odihnă la 18 August 1895 st. n. 4 óre p. m. în cimiteriul gr. or. din Sebeşul-săsesc. Fiă-ĭ ţĕrîna uşóră şi memoria binecuvêntată! — Sebeşul-săsesc în 17 August 1895 st. n.

DIVERSE.

Telescop uriaş. Cel mai mare telescop în lume s'a construit de curênd în America de Nord. Diametrul sticlei obiectivă a uriaşului ochian este de 102 centimetrĭ. Tubul, făcut din oţel, e de 19 metri de lung. Diametrul roţii cu şurub, pe care se mişcă întreg aparatul, este de 27 metri. Ca telescopul sĕ pótă fi folosit în orĭ-ce posiţiune, podelele odăii, la apăsarea unui nastur (bumb) se cufundă cu 6 metri în jos, aşa că privitorul îşĭ póte afla loc după plac. Acest telescop întrece în mărime refractorul lui Lick cu 1/4 parte. Constructorul acestui ochian teribil e astonomul american *Barnard*, care îşĭ frământă de mult capul cu astfel de lucrurĭ. El intenţionéză sĕ facă un alt telescop, a căruĭ sticlă obiectivă sĕ aibă un diametru de 150 centimetri. Acéstă sticlă este deja în lucrare şi, ca sĕ se evite orĭ-ce pagubă, fu asigurată cu 60.000 dolarĭ. Barnard spune, că ar pute fabrica o sticlă de acest fel, al căreĭ diametru sĕ fiă chiar şi de 2 şi jumĕtate metri, dér aşedarea în tub a unei astfel de masse ar fi aprópe imposibilă.

Un premiu frumos. Fóia francesă din Paris „Petit Journal" escrie concurs pentru un roman, care sĕ fie cel puţin de 20,000 de rêndurĭ. Sugetul romanului póte fi de orĭ-ce natură. Premiatul trebue sĕ cedeze dreptul publicăriĭ sus numitului diar. Premiul dintâiu e de 50,000 fr., al doilea de 40,000, al treilea de 35,000, al patrulea de 30,000 de francĭ.

La curtea cu juraţĭ. Se judecă o afacere, urmată de omor: — Martore, dise preşedintele, istorisesce cum s'a început bătaia. — Martorul: (întorcêndu-se cătră juraţĭ) Uite cum: Acusatul, fără sĕ fie provocat de nimenea, a început sĕ strige: Tăceţĭ, dobitócelor! Tăceţĭ, măgarilor! Idioţilor! — Preşedintele (cu blândeţe): Nu te adresa juraţilor, ci nouĕ, judecătorilor!

Literatură.

D-l *George Petrovici*, locotenent la regim. 9 de artileriă în Pitesci a tradus în românesce cartea: „**Consideraţiunĭ generale asupra marşului parcurilor de artileriă** şi *despre improspĕtarea armatelor cu muniţiunĭ de artileriă*", de *B. Camps*, maior de artileriă şi şef de stat major al artileriei corpului 11 de armată francesă. Cartea, de 51 pag. 8°, e tipărită elegant, pe hârtiă de lux, — costă 1 esemplar 2 lei. In text sunt adause din partea traducĕtorului mai multe note. In scrisórea, prin care autorul frances permite d-lui Petrovici a-i traduce opul, se dice între altele: „Vĕ asigur că noi *avem cea mai bună opiniune despre oficerii românĭ, carĭ sunt asemenea de origine latină*".

Proprietar: **Dr. Aurel Mureşianu.**
Redactor responsabil: **Gregoriu Maior.**

Cursul la bursa din Viena.

Din 17 August 1895.

Renta ung. de aur 4%	123.—
Renta de coróne ung. 4% . . .	99.95
Impr. căil. fer. ung. in aur 4½% .	124.60
Impr. căil. fer. ung. în argint 4½%	102.75
Oblig. căil. fer. ung. de ost. I. emis.	122.—
Bonurî rurale ungare 4% . . .	98.40
Bonurî rurale croate-slavone. . .	98.75
Imprum. ung. cu premii	158.50
Losurî pentru reg. Tisei şi Segedin.	145.75
Renta de hârtie austr.	100.95
Renta de argint austr.	101 35
Renta de aur austr.	123.15
Losurî din 1860	153.50
Acţii de ale Băncei austro ungară.	1060.—
Acţii de-ale Băncei ung. de credit.	488.25
Acţii de-ale Băncei austr. de credit.	399.10
Napoleondorî.	9.63
Mărcî imperiale germane . . .	59.36
London vista	121.40
Paris vista	48.07½
Rente de corone austr. 4%. . .	101.40
Note italiene.	45.80

Cursul pietei Brasov.

Din 19 August 1895.

Bancnote rom.	Cump.	9.58	Vênd.	9.60
Argint român.	Cump.	9.52	Vênd.	9.56
Napoleon-d'orî	Cump.	9.60	Vênd.	9.62
Galbenî	Cump.	5.64	Vênd.	5.68
Mărcî germane	Cump.	59.—	Vênd.	—.—
Ruble rusescî	Cump.	129.—	Vênd.	—.—
Lire turcescî	Cump.	10.82	Vênd.	—.—
Scris. fonc. Albina 5%		100.75	Vênd.	101.75

Sosirea şi plecarea trenurilor în Braşov.

Sosirea trenurilor în Braşov:

1. Dela Pesta la Braşov:

Tr. accelerat: 5 óre 07 m. diminéţa.
Trenul de persóne: 8 óre diminéţa.
Trenul accel.: 2 óre 9 min. după am.
Trenul mixt: 10 óre 25 minute séra.

2. Dela Bucurescî la Braşov:

Trenul accel: 2 óre 18 min. după am.
Trenul mixt: 5 óre 20 m. după amédĭ.
Trenul de persóne: 9 óre 8 minute séra.
Trenul accel.: 10 óre 19 minute séra.

3. Dela Zĕrnescî la Braşov: (Gara Bartolomeiu.)

Trenul mixt: 7 óre 21 min. diminéţa.
Trenul mixt: 1 óră 14 min. după am.
Trenul mixt: 8 óre 16 min. séra.

4. Dela Ch.-Oşorheiu la Braşov.

Trenul mixt: 8 óre 20 min. dimin.
Trenul de persóne: 1 óră 46 m. d. am.
Trenul mixt: 7 óre 12 min. séra.

5. Dela Sinaia la Braşov*)

Trenul de persóne 7 óre 40 m. dim.

Plecarea trenurilor din Braş.

1. Dela Braşov la Pesta

Trenul mixt: 5 óre 8 min. diminéţa.
Trenul accel.: 2 óre 45 min. după am.
Trenul de persóne: 7 óre 43 min. séra.
Tr. accelerat: 10 óre 26 min. séra.

2. Dela Braşov la Bucurescî:

Trenul de pers.: 3 óre 55 min. dimin.
Tr. accelerat: 5 óre 14 m. dimin.
Trenul mixt: 11 óre înainte de amédĭ.
Trenul accel.: 2 óre 19 min. după am.

3. Dela Braşov la Zĕrnescî. (Gara Bartolomeiu.)

Trenul mixt: 9 óre 5 min. diminéţa.
„ „ 5 „ 13 m. după am.
Trenul mixt: 9 óre 30 min. séra.

4. Dela Braşov la Ch.-Oşorheiu.

Trenul de persóne: 3 óre 5 după am.
Trenul mixt: 8 óre 50 minute dimin.
Trenul mixt: 5 óre 20 min. dimin.

5. Dela Braşov la Sinaia*)

Trenul de persóne 6 óre 40 min. séra.

*) Acest tren circuléză numai Joia, Dumineca şi la sĕrbătorî.

Avis!

Prenumeraţiunile la **Gazeta Transilvaniei** se potŭ face şi reînoi ori şi când dela 1-ma şi 15 a fiă-cărei luni.

Domnii abonaţĭ sĕ binevoiască a arăta în deosebĭ, când voiesc ca espedarea sĕ li-se facă după stilul nou.

Administraţ. „Gaz. Trans.“

Tipografia A. Mureşianu, Braşov.